

Wiesław Romanowski — wspomnienie

Z początkiem roku odszedł od nas Wiesław Romanowski, wspaniały lekarz i społecznik, który swą wiedzą i serdecznością uzdrowił niejedno ciało i duszę.

Doktor nauk medycznych Wiesław Romanowski urodził się 19 stycznia 1933 roku w Rogowie, w woj. łódzkim. Młodzieńcze lata spędził, przeprowadzając się to tu, to tam, podążając z rodziną za swym ojcem kolejarzem. Na dłużej osiedlił się w Gnieźnie, gdzie skończył Liceum Ogólnokształcące, a następnie uzyskał tytuł felczera w Państwowej Szkole Felczerskiej przy ul. Mieczysława. Gdy tylko pojawiła się możliwość zdobycia dalszego wykształcenia na Akademii Medycznej, razem z kolegami zasiedli do książek, by odbyć egzaminy i dostać się na II rok studiów lekarskich. Tytuł lekarza zdobył na poznańskiej uczelni w 1958 roku i za sprawą mojej wspaniałej babci Bożeny, którą poślubił w 1955 roku, rozpoczął swoją pracę w Śremie. Od tego też roku, jako pracownik Instytutu Reumatologii w Warszawie, współtworzył reumatologię w Wielkopolsce. Powstał Zakład Leczenia i Szkolenia Zawodowego Reumatyków, który gromadził inwalidów z całego kraju, by mogli przyuczyć się nowego zawodu i z większą wiarą we własne możliwości wrócić do swoich środowisk. Razem z inżynierem Paulem opracowywali autorskie zestawy stanowisk do testowania podstawowych chwytów ręki na narzędziach pracy, przyrządy do oceny jakości i siły chwytu ręki (cztery z tych przyrządów weszły do produkcji seryjnej). Przez 38 lat (1964–2002) był dyrektorem placówki, która pod jego prężnym kierownictwem stawała się znanym i bardzo cenionym miejscem kompleksowego leczenia i rehabilitacji, funkcjonującej aktualnie pod nazwą Wielkopolski Ośrodek Reumatologiczny. W pamięci pracowników i pacjentów zapisał się jako postać o niezwy-

kle ciepłym sercu i łagodnym usposobieniu. „Nikt lepiej niż Pan nie rozumie takich pojęć, jak cierpienie, leczenie, pomoc. Nikt też jak Pan nie przekuł tych pojęć w tak godny sposób na praktyczną, codzienną działalność” – takimi słowami pisało o doktorze Nadnoteckie Towarzystwo Społeczno-Kulturalne w Pile.

W uznaniu za swoje dokonania został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1977 r.), otrzymał Nagrodą Specjalną Pierwszego Stopnia Ministra Zdrowia (1988 r.), odznakę honorową „Za Zasługi dla Województwa Wielkopolskiego” nadaną przez marszałka województwa i „Medal im. E. Piaseckiego” nadany przez Rektora i Senat Akademii Wychowania Fizycznego w Poznaniu (2002 r.) oraz medal Labor Omnia Vincit Towarzystwa im. H. Cegielskiego (2007 r.). Z dziedziny reumatologii wymienić należy takie wyróżnienia, jak: Salix Aurea — statuetka przyznana przez Wielkopolską Fundację Reumatologiczną (2003 r.), honorowe członkostwo Polskiego Towarzystwa Reumatologicznego od 2004 r. oraz tytuł „Dobrego Ducha Reumatologii Wielkopolskiej” przyznanego przez Poznański Oddział PTR (2011 r.). Doktor Wiesław Romanowski dwukrotnie (w 1975 i 1996 r.) był powołany na stanowisko konsultanta wojewódzkiego.

Swą energię i umiejętność zjednywania innych wykorzystywał także na innych polach — działał na rzecz środowiska lokalnego, będąc przez 10 lat Prezesem Towarzystwa Miłośników Śremu oraz pełnił funkcję Przewodniczącego Komisji Zdrowia, Rodziny i Polityki Społecznej Sejmiku Wielkopolskiego. Był współzałożycielem śremskiego Koła Polskiego Towarzystwa Lekarskiego. Od początku swej pracy prowadził szeroko pojętą działalność na rzecz osób niepełnosprawnych i przewlekle chorych.

Przez ponad 20 lat był członkiem Zarządu Wojewódzkiego Towarzystwa Walki z Kalectwem, za co otrzymał „Medal TWK”. Został także wyróżniony Odznaką Honorową Zasłużonego Działacza Związku Inwalidów Wojennych.

Każdy, kto miał szczęście spotkać się z doktorem Wiesławem Romanowskim, wyno-

sił z tego spotkania uśmiech i nadzieję. Liczni pacjenci przyjeżdżający do Ośrodka Reumatologicznego nadal często wspominają, z jaką życzliwością i cierpliwością byli przyjmowani przez „Seniora” i ile mu zawdzięczają. Życzymy sobie, byśmy potrafili godnie kontynuować Jego dzieło.

*Anna Kwaśniewska
wnuczka, rezydent reumatologii*